

Βασίλης Αμανατίδης

∞: αποκατάσταση

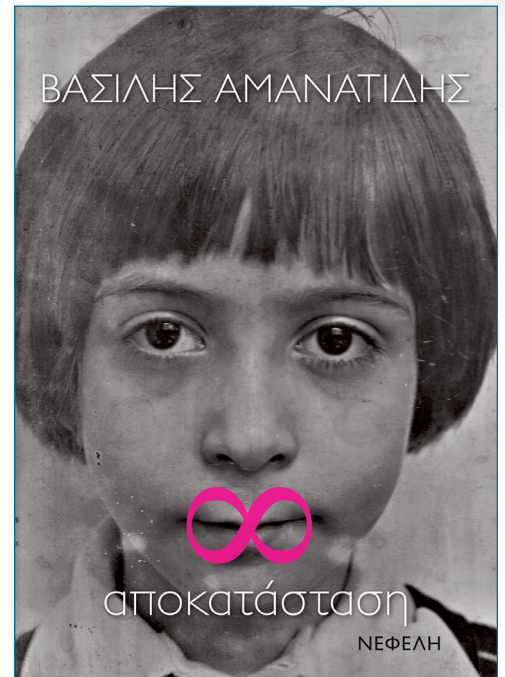
« [...] αλλά όταν μπει η αγάπη στο δωμάτιο
θα της πω να ψάξει / για τη χτένα μου την μπλε
μες στη σακούλα που έφερε ο ηλίος»

Τον καιρό της κόβιντ απαγόρευσης και της ανθρωποπαύσης, ανάμεσα στο εκεί του κέντρου αποκατάστασης (όπου οι επισκέψεις απαγορεύονται ακόμη και για τους οικείους) και το εδώ του δικού της σπιτιού, η ηλικιωμένη, άρρωστη και πλέον κατάκοιτη μητέρα, ξάφνου μάρτυρας και ευαγγελίστρια των δικών της Παθών, μα κατά βάθος αδάμαστη ψυχή και αγωγός αγάπης, περνά σιγά σιγά σαν την κλωστή μέσ' από τη βελόνα προς την άλλη μεριά. Μετατοπίζεται· συνεχίζει όμως να ζει και να μεταμορφώνεται.

Μετά το υμνημένο από κριτική και κοινό *μ_otherpoem*: μόνο λόγος και το βραβευμένο από την Ακαδημία Αθηνών *εσύ: τα στοιχεία*, το νέο –ένατο κατά σειρά– βιβλίο ποίησης του Βασίλη Αμανατίδη είναι μια συγκλονιστική ποιητική μαρτυρία από τη χώρα των ζωντανών, που συναρμολογεί το επικαιρικό και επείγον του ντοκουμέντου με το άχρονο. Στο ∞: *αποκατάσταση*, η μητέρα (το αντικείμενο της ποίησης του *μ_otherpoem*) αυτονομείται, αναδεικνύεται σε υποκείμενο και σε ποιήτρια (των δικών της) ποιημάτων, ενώ ο ποιητής γιος σε ωτακουστή, καταγραφέα και μοντέρ της νέας της φωνής. Μέσα από τον βυθό αυτού του σπονδυλωτού έργου 53+4 ποιημάτων, αναδύεται κυρίαρχη η δύναμη και η δημιουργική ικανότητα του νου να υπερνικά τη βάνουση πραγματικότητα, αλλά και της γλώσσας –και μετωνυμικά της ποίησης– να μεταμορφώνεται και να μας μεταμορφώνει, συνενώνοντάς μας πέρα από το γενετήσιο τραύμα, τη φθορά, τον θάνατο.

Τα βιβλία ποίησης του Αμανατίδη είναι υβριδικές αυτομυθοπλασίες για τις μεταμφιέσεις και τις μεταμορφώσεις του εαυτού μέσα στον χρόνο. Εάν το *μ_otherpoem* ήταν ένα ποίημα ως συμπυκνωμένο μυθιστόρημα, το ∞: *αποκατάσταση* είναι ένα ποίημα ως θεατρικό έργο, όπου το εγώ υποχωρεί και, πάνω απ' το χείλος του τέλους, μας επιτρέπεται να παρακολουθήσουμε εκείνο που μένει: τη ζωή ολόλαμπρη παρ' όλη την απώλεια με, παρόλο τον σπαραγμό, μια δοξαστική αίσθηση γιορτής, σχεδόν νίκης.

Ο Βασίλης Αμανατίδης είναι ποιητής, πεζογράφος, μεταφραστής, δοκιμιογράφος, περφόρμερ. Γεννήθηκε το 1970 στην Έδεσσα. Μεγάλωσε στη Θεσσαλονίκη. Σπούδασε αρχαιολογία και ιστορία της τέχνης στη Φιλοσοφική Σχολή του Α.Π.Θ. Πρωτοδημοσίευσε ποίηση το 1991. Από το 1999 έχει εκδώσει οκτώ βιβλία ποίησης [πρόσφατα: *εσύ: τα στοιχεία*, 2017 (Βραβείο Ποίησης Ιδρύματος Ουράνη της Ακαδημίας Αθηνών), *μ_otherpoem: μόνο λόγος*, 2014, *7: ποίηση για video games*, 2011], καθώς και τη συγκεντρωτική επανέκδοση των διηγημάτων του στον τόμο *Πλαγκτόν: οι ιστορίες*, 2019. Δύο θεατρικά έργα του παίχτηκαν στη Θεσσαλονίκη, ενώ παρουσιάζει και ο ίδιος τα βιβλία του στο κοινό, μέσα από λογοτεχνικές

Στο εξώφυλλο: Νηπιαγωγείο
B. A. (1975-6)

ISBN: 978-960-504-319-3

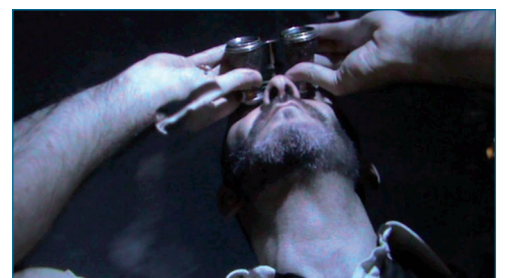
Σελ. 112, τιμή: € 14,40

Σχήμα: 17,2x24εκ.

ΔΕΙΤΕ ΕΠΙΣΗΣ:

<https://nefeli.fairead.net/amanatidis>

- [ΕΞΩΦΥΛΛΟ \(300dpi\)](#)
- [ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ](#)

περφόρμανς στην Ελλάδα και το εξωτερικό, αξιοποιώντας χειροποίητα υλικά, τη σύγχρονη τεχνολογία και τη συνέργεια των υπόλοιπων τεχνών. Ασχολείται με τη διδασκαλία της ποίησης ως δημιουργικής γραφής, καθώς και με την επιμέλεια εικαστικών εκθέσεων και εκδηλώσεων λόγου και επιτέλεσης. Μεταφράζει πεζογραφία και ποίηση (Witold Gombrowicz, Isaac Bashevis Singer, E.E. Cummings, Anne Carson κ.ά.), δημοσιεύει κριτική ποίησης, και είναι σύμβουλος έκδοσης του περιοδικού *Εντευκτήριο* και μέλος της συντακτικής ομάδας του περιοδικού [φρμκ]. Έχει συμμετάσχει σε πολλά διεθνή φεστιβάλ ποίησης, ενώ κείμενά του έχουν μεταφραστεί σε δεκαπέντε γλώσσες και έχουν συμπεριληφθεί σε έντυπα και ηλεκτρονικά περιοδικά, σε ανθολογίες και συλλογικές εκδόσεις. Στα ρωσικά κυκλοφόρησε δίγλωσση επιλογή ποιημάτων του, και στα γερμανικά βιβλίο με επιλεγμένα διηγήματά του.

site: <https://nefeli.fairead.net/amanatidis>

σελίδα του βιβλίου στο fb: <https://www.facebook.com/-%CE%BI%CF%80%CE%BF%CE%BA%CE%BI%CF%84%CE%AC%CF%83%CF%84%CE%BI%CF%83%CE%B7-103733088663640>

Τα βιβλία ποίησης του Βασίλη Αμανατίδη εγκιβωτίζονται κάθε φορά –ή χτίζονται γύρω από– έναν αριθμό. Το ∞: *αποκατάσταση* είναι το 8.

Οι υπόλοιποι ως τώρα αριθμοί, προς τα πίσω: 5 (εσύ: τα στοιχεία, 2017) / 2 (μ_οθηροεμ: μόνο λόγος, 2014) / 7 (7: ποίηση για video games, 2011) / 4 (4-D: Ποιήματα τεσσάρων διαστάσεων, 2006) / 6 (Καλοκαίρι στο σπίτι + έξι αποδείξεις ικανοτήτων, 2004) / 3 (Τριαντατρία, 2003) / 1 (Σπίτι από πάγο όλο, 11 διπλές ή τριπλές ιστορίες 2001) / 9 (Υπνωτήριο. Εννιά νυχτικές παραβολές, 1999).

« [...] το πόδι μου παιδί μου μάζεψέ το έφυγε»

ποιο λες; το αριστερό;

«ναι το αρσενικό

αυτό που κινείται ακόμη»

εκεί είναι μαμά

«πού εκεί πάρ' το από κει»

εδώ μαμά εδώ κοίτα το πουθενά

δεν έχει πάει πού θες

δηλαδή να πήγε

«στο μπαλκόνι

έστω λίγο έξω στο μπαλκόνι

αν πήγε εκεί μήπως μπορέσει να με πάρει

μαζί του»

εδώ είναι το πόδι σου μαμά

«άρα κι εγώ εδώ;»

εδώ

«τι κρίμα κρίμα πουθενά

δεν πήγαμε

πουθενά δεν μ' έχει πάει αυτό το σώμα»

« [...] όμως και δυο τρεις στίχους δικούς μου

τους φοβάται πολύ ο Κυνηγός»

αχ μαμά κέφια έχεις σήμερα!

«ε πώς... του χαλνούνε τη δουλειά...

τόσα και τόσα μικρά θηράματα εκεί

στο Πολυσέλιδο εγώ μόνη μου

τα γλίτωσα λέγοντάς

τους μέσα μου –

να σου τους πω που τώρα

είμαστε μόνοι;»

να μου τους πεις

«είμαστε μόνο εμείς;»

ναι έχει πάει μέσα

«'Λάμπιν έχει όλη φλογώδη

χειλος, μέτωπο, όφθαλμός·

φῶς τὸ χέρι, φῶς τὸ πόδι,

κι ὅλα γύρω σου εἶναι φῶς:" »

Ποιήτριά μου εσύ! μου αρέσει

έτσι που χαμογελάς